

cit. norma kryje i tyto případy. Dále nepřichází v úvahu, že strana neměla domněnku, že koná něco trestného, ježto ke skutkové podstatě přestupků policejních nevyhledává se po subjektivní stránce, aby si strana byla vědoma trestnosti své činnosti, nýbrž stačí, že nevynaložila péči jí jako adresátu povinnosti normou uložené. Po stránce objektivní pak nestačí k tomu, aby spolek ev. jeho členové mohli vykonávat nějakou činnost, k níž je potřeba jinak úředního povolení, pouhé ustanovení ve stanovách, že činnost onu vykonávat může, nýbrž musí stejně jako kdokoli jiný si povolení dříve vyžádati, a příslušné ustanovení stanov je jen předpokladem, aby povolení vůbec mohl dosíci. Ostatně právní omyl, nehledě ani k tomu, co již dříve uvedeno, není-li speciální normou opak stanoven, podle všeobecných právních zásad není důvodem vylučujícím trestnost. Rozsah trestné činnosti pak není v cit. normě omezen v tom směru, že by nebylo trestným pořádati bez povolení sbírku poměrně v nepatrném rozsahu, což by ostatně nebylo lze říci o sbírce v konkrétním případě, kde se zúčastnili tři sbírající a vybráno 381 Kč.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami:

Žal. úřad stojí na stanovisku, že pro posouzení skutkové podstaty přestupku je nerozhodno, zda-li šlo o podnik charitativní za účelem rychlé pomoci, jelikož norma, na základě které byl trest uložen, kryje i takové případy. Oproti tomu tvrdí stížnost, že patent z 10. září 1773 č. 1520 směřoval toliko k tomu, zabrániti »na př. různým řádům provádění sbírek za účelem nahromadění peněz«, že však nebylo jeho intencí, zasáhnouti i podniky charitativní, jejichž účelem jest rychlá pomoc postiženým. Svým výkladem cit. předpisu dopustil se prý žal. úřad nezákonnosti, a tím, že o povaze sbírky st-lkou provedené nekonal šetření, vady řízení. Stížnosti nebylo lze přisvědčiti.

Patent z 10. září 1773 podle svého znění zakazuje všeobecně sbírání milodarů bez výslovného povolení úřadů k tomu povolaných, aniž činí rozdílu podle povahy nebo účelu sbírky, a nařizuje, aby kdokoli bude přistížen při sběratelské činnosti, aniž se může vykámati úředním povolením, byl pozastaven a bylo proti němu učiněno oznámení příslušným úřadům. Také v § 25 A a 32 B nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z., kde určeny jsou úřady povolané k tomu, aby udělovaly povolení ke konání peněžních sbírek, nečiní se rozdíl v tom směru, že by některý druh sbírek nevyžadoval zvláštního povolení úřadů k tomu stanovených.

Jelikož pak právní předpisy sluší vykládati podle jejich znění, nejednal žal. úřad nezákonně, vyložil-li uvedené předpisy ve smyslu právě uvedeném, a není ani vadou řízení, že neprovedl šetření za účelem zjištění povahy podniku, o který v daném případě šlo, když povaha tohoto podniku byla, jak dovozeno, pro posouzení trestnosti zcela irrelevantní.

Č. 11.226.

Policejní právo trestní (Slovensko): Skutková podstata přestupků §§ 76 a 78 min. nař. č. 57.000/1910 o motorových vozidlech.

(Nález ze dne 21. dubna 1934 č. 7671.)

V ě c: Alois W. v Košicích proti zemskému úřadu v Bratislavě o policejní přestupek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost co do výroku o vině přestupkem podle § 78 nař. min. vnitra z 29. dubna 1910 č. 57000 a co do výroku o trestu vůbec. Co do výroku o vině přestupkem podle § 76 cit. nař. zamítá se stížnost pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem policejního ředitelství v Košicích jakožto policejního trestního soudu I. stolice ze 13. listopadu 1931 byl Alois W., jakožto zodpovědný úředník fy Českomoravská-Kolben-Daněk v Košicích uznán vinným přestupkem §§ 76 a 78 nař. min. vnitra č. 57000/1910 a odsouzen s použitím § 21 zák. čl. XL:1879 k trestu dvakrát pětidenního uzavření, přeměněného na peněžitý trest 100 a 100 Kč a k peněžitě pokutě 50 a 50 Kč. Skutková podstata přestupku byla shledána v tom, že jmenovaný jako representant firmy šoféru Josefu G. zapůjčil osobní auto firmě té patřící k provozu na tu dobu, po kterou vůz jmenovaného byl u fy ve správě a dal na zapůjčený vůz namontovati značku auta daného do správy, aniž k označení vozu si vyžádal úředního schválení.

Nař. výměrem bylo odvolání st-lem ohlášené zamítnuto na základě odůvodnění napadeného výměru jakož i z důvodu, že odvolatel neuvedl žádných námitek ani důvodů svého odvolání, takže zem. úřad mohl rozsudek přezkoumati jen po stránce už přednesené obhajoby obviněného, při čemž seznal, že k ní bylo už policejním trestním soudem I. stolice přihlédnuto, a že rozsudek ten byl vynesena a odůvodněn podle zák.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

St-l byl uznán vinným přestupkem § 76 a § 78 cit. nař. Paragraf 76 stanoví v odst. 2, že uzamčením až do 15 dnů a peněžitou pokutou až do 200 Kč se potrestá majitel motor. vozidla, který nechá jezdit vozidlo po veřejných cestách přes to, že nemá »premávkového povolení« ... anebo ví, že vozidlo nevyhovuje některému z požadavků § 3 cit. nař. Paragraf 78 stanoví, že spáchá přestupek a má býti potrestán uzamčením až do 15 dnů a peněžitou pokutou až do 200 Kč, kdo proto, aby ztížil zjištění totožnosti motorového vozidla, odstraní, změní nebo přikryje poznávací tabulku na vozidle umístěnou, ... nebo kdo vozidlo, poznávací tabulkou neopatřené, samovolně opatří označením podobným správné rozpoznávací tabulce

Ze znění těchto ustanovení se podává, že § 78 předpokládá úmysl pachatele zvláště kvalifikovaný, totiž, aby čin tam označený spáchal za tím účelem, by ztížil zjištění totožnosti motorového vozidla, kdežto § 76 takového úmyslu nevyžaduje. St-l uvádí a činil tak již při svém výslechu u policejního ředitelství v Košicích dne 13. listopadu 1931, že není tu podstaty trestného činu, poněvadž postup podobný jest zachováván také u jiných podniků zabývajících se opravami aut. Popíral tedy úmysl, který podle § 78 jest nezbytným předpokladem přestupku tam uvedeného.

Žal. úřad ve svém rozsudku vůbec otázky tohoto úmyslu se nedotýká, poněvadž zřejmě vycházel z názoru, že takového úmyslu min. nař. nevy-

žaduje. Tím dospěl žal. úřad ovšem k nesprávnému právnímu posouzení věci, a nezbylo proto, než zrušiti nař. výrok o vině, pokud jde o přestupek § 78 min. nař. č. 57000 podle § 7 zák. o s. s.

Pokud jde o přestupek § 76 cit. nař., jehož skutkovou podstatu shledal žal. úřad v tom, že st-l jako zodpovědný zástupce majitele auta, firmy Českomoravská-Kolben-Daněk, nechal osobní auto, zapůjčené Josefů G., jezdit bez »premiákového povolení«, kteroužto skutečnost st-l nepopírá, jeví se stížnost bezdůvodnou, jelikož, jak dříve uvedeno, ke spáchání tohoto přestupku nevyžaduje se takový úmysl, jaký předpokládá § 78.

Pokud jde o výrok o trestu musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno v celém obsahu, poněvadž za oba přestupky, jichž st-l byl uznán vinným, byl mu uložen jediný společný trest.

Č. 11.227.

Pozemková reforma: I. Vládním nař. č. 225/1921 Sb. nebylo stanoveno, že by stpů pozbyl své kompetence rozhodovati v jediné stolici i ve věcech, v nichž podle tohoto vl. nař. může rozhodovati i obvodová úřadovna. — II. Při prodeji zabraného velkého majetku pozemkového jsou oba kontrahenti oprávněni zakročiti o schválení podle § 7 zák. o s. s., a to i každý zvlášť. — III. Zamítavé rozhodnutí stpů-u podle § 7 zák. o s. s. nepřekáží tomu, aby stpů později i bez předpokladů obnovy řízení schválení udělil.

(Nález ze dne 24. dubna 1934 č. 8287.)

Prejudikatura: Boh. A 1009/21, 1692/22, 6269/27.

Věc: Karel Bedřich Schönborn-Buchheim a firma »Latorica«, hospodářská a průmyslová akc. spol. v Mukačevě (adv. Dr. Tomáš Hegner z Prahy) proti stát. pozemkovému úřadu (za zúč. P.-ckou dřevoprůmyslovou společností adv. Dr. Koloman Salamon z Užhorodu) o schválení exploitační smlouvy.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 13. prosince 1927 vrátila obvodová úřadovna stpů-u v Užhorodě ředitelství Schönborn-Buchheimských průmyslových a zemědělských podniků v Mukačevě neschválenou těžební smlouvu uzavřenou s P.-ckou dřevoprůmyslovou společností dne 23. října 1925 o exploitaci lesních částí D. ve výměře 775.55 kat. jiter na 20 let a současně tuto smlouvu zamítla z důvodu, že stpů učinil již o nemovitostech týkajících se této smlouvy určité dispozice, které by touto smlouvou byly ohroženy.

Rozhodnutím z 23. května 1928 schválil stpů kupní smlouvu ze 17. května 1928, již Karel Bedřich Schönborn-Buchheim prodal akc. společnosti »Latorica« velkostatek M. Č., k němuž patřila lesní část D. s tím, že prodávané nemovitosti zůstanou nadále v záboru.

Podáním z 8. října 1928 žádala P.-cká dřevoprůmyslová společnost znovu o schválení exploitační smlouvy ze dne 23. října 1925, žádost tato byla však žadatelce vrácena výměrem stpů-u z 20. ledna 1930 s vy-